

Sygnatura akt: V GC 1762/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 23 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Joanna Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N.

przeciwko I. P.,

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego I. P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. kwotę 18.649,47 złotych (osiemnaście tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć złotych 47/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od:

- kwoty 18.749,00 zł od dnia 15 września 2017r. do dnia zapłaty ,

2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300,00 złotych (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 3617,00 złotych (trzysta sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,

4. zwraca powodowi kwotę 658,00zł tytułem nadpłaconej opłaty sądowej.

SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Sygn. akt V GC 1762/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w N. pozwem z dnia 27 grudnia 2017r. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanego I. P. kwoty 19.149,47 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 18.979 zł od dnia 15 września 2017r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód dostarczył pozwanemu towar, co zostało udokumentowane fakturą VAT nr (...) wystawioną w dniu 31 sierpnia 2017r. na kwotę 20.979 zł, której termin płatności został ustalony na dzień 14 września 2017r., która została częściowo uregulowana. Do zapłaty pozostała kwota 18.979 zł. Faktura VAT oraz dostarczony towar zostały przyjęte przez pozwanego bez zastrzeżeń. Na kwotę należności głównej składa się wierzytelność w wysokości 18.979 zł wynikająca z faktury, natomiast kwota 170,47 zł wynika z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Do pozwu załączono fakturę VAT, wezwanie do zapłaty oraz Tabele A kursów średnich walut NBP z 31.08.2017r.

W dniu 27 kwietnia 2018r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kaliszu wydała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt V GNc 1486/18 zgodnie z żądaniem pozwu.

Nakaz zapłaty stracił moc w wyniku wniesienia przez pozwanego w ustawowym terminie sprzeciwu od nakazu zapłaty. Sprzeciw został wniesiony co do całości nakazu. Pozwany podniósł, że nie posiada takich zobowiązań wobec powoda. Na dołączonej fakturze brak jest podpisu oraz pieczętki. Wezwanie do zapłaty z dnia 24 listopada 2017r. opiewa na kwotę 38.979 zł. Świadczy to o tym, że roszczenia były zaspokajane zgodnie z rozmowami telefonicznymi. Pozwany w sprzeciwie nie zawarł żadnych wniosków dowodowych.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu i wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, z zeznań świadków oraz stron. W uzasadnieniu pisma wskazano, że powód wielokrotnie podejmował próby wyjaśnienia przyczyn nieuregulowania należności. Powód wysłał wezwanie do zapłaty obejmujące należność z dwóch faktur, jednakże pozew został wniesiony zgodnie z aktualnym saldem stron. Wszystkie próby pozasądowego rozwiązania sporu zostały przez pozwanego zignorowane. Zarzut pozwanego dotyczący załączenia do pozwu niepodpisanej faktury jest bezzasadny albowiem przepisy rozporządzenia w sprawie wystawiania faktur VAT nie wymagają podpisywania faktur ani przez wystawcę ani przez odbiorcę. Do pisma załączono odpis dokumentu WZ.

Pozwany nie ustosunkował się do pisma pełnomocnika powoda wbrew zobowiązaniu Sądu.

Na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019r. powód cofnął częściowo pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 500 zł, uiszczonej przez pozwanego po wytoczeniu powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód miał zawartą z pozwanym ustną umowę, w której ustalono limit kredytowy dla pozwanego. Ustalono 100.000 zł. Pozwany miał kupować węgiel. Powód kupuje węgiel od firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N., która ma zawartą umowę z kopalniami i odsprzedaje go własnym klientom. Węgiel jechał często do klienta bezpośrednio z kopalni. Fakturę wystawiano natomiast w momencie, gdy kierowca załadował się w kopalni. Gdy doszło do przeterminowania należności z faktur na około 40.000 zł wezwano pozwanego do zapłaty.

Dowód: zeznania powoda (00:42:41 – 00:55:32 minuta rozprawy z dnia

23.01.2019r.)

W dniu 31 sierpnia 2017r. powód wystawił wobec pozwanego fakturę VAT (...) z tytułu sprzedaży węgla w ilości 26 ton za łączną kwotę 20.979 zł, płatną w terminie 14 dni, do dnia 14 września 2017r.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 13 akt)

W dniu 1 września 2017r. pozwany potwierdził odbiór 26.860 kg węgla.

Dowód: dokument WZ z dnia 1.09.2017r. (k. 46 akt)

W dniu 24 listopada 2017r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 38.979 zł z tytułu faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 31 sierpnia 2017r. na kwotę 20.979 zł i faktury VAT nr (...) z 7 września 2017r. na kwotę 20.885,28 zł, która została częściowo uregulowana. Do zapłaty pozostała kwota 18.000 zł. Jednocześnie wskazano, że na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro.

Dowód: wezwanie pozwanego do zapłaty z dnia 24.11.2017r. (k. 15 – 16 akt)

J. C. pracownica oddziału powoda w O. zajmuje się sprzedażą i wystawianiem faktur. Pracuje od początku istnienia oddziału, tj. od 2010r. Oddział w O. handluje materiałami budowlanymi i węglem. Pozwany również zajmuje

się sprzedażą materiałów budowlanych i opału. Składał powodowi zamówienia telefonicznie. Warunki sprzedaży pozwanemu, w szczególności forma zapłaty i termin płatności były ustalane z handlowcem. Faktura była wystawiana na podstawie informacji uzyskanych od handlowca i na podstawie dokumentów WZ. Węgiel często jest na placu w oddziale, ale często przewożony był bezpośrednio od dostawcy. Węgiel do pozwanego jechał bezpośrednio z kopalni. Pozwany nie kwestionował ani jakości zakupionego węgla ani prawidłowości wystawionej faktury.

Dowód: zeznania świadka J. C. (00:26:06 – 00:38:33

minuta rozprawy z 23.01.2019r.)

Pozwany był klientem powoda od około roku. Kupował materiały budowlane i węgiel. Powód ma oddział w O. przy ulicy (...). Faktury wobec pozwanego wystawiane były w oddziale w O. przez J. C.. S. F. podjęła wobec pozwanego po upływie 20 dni po terminie płatności faktury czynności windykacyjne. Zadzwoiła do pozwanego i rozmawiała z nim osobiście. Obiecał zapłatę jak tylko będzie miał pieniądze. Nie negocjował wówczas prawidłowości i zasadności wystawienia faktury, nie miał żadnych zastrzeżeń. Nie negocjował również, że powodowi należą się pieniądze z tej faktury. Wówczas zalegał za dwie faktury. Dług wynosił 38.000 zł. Za jedną fakturę zapłacił w całości i zapłacił również częściowo za fakturę załączoną do pozwu. Kwotę 2.000 zł wpłacił wskazując, że płaci częściowo za fakturę załączoną do pozwu. Do zapłaty pozostała kwota 18.979 zł. Pozwany w dniu 18 maja 2018r. wpłacił jeszcze 500 zł wskazując „zapłata za towar” i wpłatę tę zaliczono na przedmiotową fakturę. Pozwany nie reagował na wezwania do zapłaty. Nie reklamował zakupionego towaru.

Dowód: zeznania świadka J. C. (00:12:06 – 00:24:51

minuta rozprawy z dnia 23.01.2019r.)

Średni kurs euro w dniu 31 sierpnia 2017r. wyniósł 4,2618 zł.

Dowód: Tabela A kursów średnich NBP z dnia 31.08.2017r.(k. 14 akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zeznań świadków S. F. i J. C. oraz zeznań powoda.

Sąd zważył co następuje:

Strony łączyła umowa sprzedaży przez którą sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę (art. 535 kodeksu cywilnego).

Postępowanie dowodowe potwierdziło zawarcie i wykonanie umowy, na podstawie której powód wystawił przedmiotową fakturę. Powód spełnił obowiązki wynikające z umowy sprzedaży. Pozwany towar odebrał. Obowiązkiem pozwanego była więc zapłata za niego ceny. Pozwany nie dochował terminu płatności wynikającego z faktury VAT na podstawie której dokonał zakupu. Przed wytoczeniem powództwa zapłacił jedynie kwotę 2000zł, a po wniesieniu pozwu kwotę 500 zł.

Co do kwoty niezapłaconej powództwo podlegało więc uwzględnieniu.

Pełnomocnik powoda na rozprawie cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 500 zł zapłaconej przez pozwanego po wytoczeniu powództwa. Cofnięcie pozwu nastąpiło ze skutkiem prawnym i w tym zakresie Sąd na podstawie art. 355 kodeksu postępowania cywilnego umorzył postępowanie.

Uwzględnieniu podlegało żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wymagalności faktury.

Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. z dnia 10 maja 2016r. Dz.U. z 2016r. poz.684) w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny

– wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie,
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Przesłanką naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie jest popadnięcie dłużnika w stan opóźnienia. Przepis ten reguluje zasady naliczania odsetek za opóźnienie w stosunku do zobowiązań wynikających z transakcji handlowych, w których termin zapłaty oznaczono w umowie. Podstawy do naliczania odsetek za opóźnienie należy doszukiwać się w treści art. 481 §1 k.c., zgodnie z którym jeżeli bowiem dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Uprawnienie powoda do domagania się od pozwanego kwoty 170,47 zł, stanowiącej równowartość kwoty 40 euro jako kosztów windykacji należności wynikającej z faktury objętej przedmiotem sprawy, wynika z art. 10 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 28.03.2013r. poz. 203). Ustawa ta wprowadza dwa rodzaje kosztów windykacji jakich może żądać od dłużnika wierzyciel niezależnie od wysokości niezapłaconej wierzytelności. Pierwsze są kosztami zryczałtowanymi i wynoszą równowartość 40 euro, przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (art. 10 ust. 1 ustawy). Równowartość 40 euro należy się wierzycielowi za każdym razem kiedy dłużnik przekroczy termin zapłaty ustalony w umowie bądź na fakturze, niezależnie od rzeczywiście poniesionych kosztów.

Orzeczenie o kosztach postępowania wydano na podstawie wynikającej z art. 98 k.p.c., zasady odpowiedzialności za wynik sprawy i obciążono nimi w całości przegrywającego spór pozwanego.

Na koszty, których zwrot należy się powodowi od pozwanego złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 300 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone w kwocie 900 zł w oparciu o § 2 pkt.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z dnia 5 listopada 2015r. poz. 1800) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

SSR Magdalena Berczyńska-Bruś